

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VIII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VIII, 12 : De Scylla & Charybdi](#)

Auteur(s) : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[108\] : De Scylla](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VIII

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VIII, 12 : De Scylla & Charybdi](#)

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VIII

[Mythologie, Paris, 1627 - VIII, 13 : De Scylle](#) est une transformation de ce document

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VIII

[Mythologie, Lyon, 1612 - VIII, 12 : De Scylle](#) est une traduction de ce document

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Formatin-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Paginationp. 874-881

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques

- [Charybde](#)
- [Scylla](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

paratur, inter quos fuit Steffimbrotus, alij quia nauem in Mysiam redire nolent, ab Hercule caesos fuisse maluerūt. Semus, quia cursu vicissent, per inuidiā ab Hercule caesos tradidit. Nicander Colophonius, quia Boreas sibi tempestatem in insulam Con immisisset, cum reuerteretur, ab Hercule ob iram trucidatos putauit, at non à generis Leucippi. Neq; plura de Boreas memorantur ab antiquis. Scripsit Helagoras in rebus gestis Megarensium Boream, qui Orithyiam rapuit, nō ventum, sed iuuenem fuisse Strymonis filium ita vocatum, qui cum illam in matrimonium à parentibus impetrare non posset, ad rapinam se accinxit, raptamque in Thraciam deportauit. Quamuis alij non à Borea, sed à populis Thraciæ Boreæ nomine raptam fuisse putarunt, vt ait Ouid. in Epist. Paridis:

*Nomine ceperunt Aquilonis Erechthida Thraces,
Tuta tamen bello Bistoniora fuit.*

Alij deiectam fuisse Orithyiam è præcipiti loco in Ilium fluiuium existimant, quæ cum nullibi post inuenta sit, locum dedit fabulæ, quod eam amatam Boreas in Thraciam asportasset. Quod Harpyias à mensa senis Phinei expulerint, crediderunt nonnulli Harpyiam & Erasiam filias fuisse eius senis, quæ cum patrum honestam viuendi rationem complecterentur, paternas facultates immodicè exinanirent, domumq; paternā turpiter exhaurirent. Has ambas cum filij Boreæ secum abduxissent, putati sunt Phineum egestate fameque liberasse. Quid contineatur sub hac fabula, præter historiam, non reperio. Atq; locum aliquem doctionibus etiam relinquo. At nunc de Scylla dicamus.

De Scylla & Charybdis.

CAP. XII.

SCYLLA & Charybdis, monstra infesta nauigantibus maximè timenda, existimatae sunt, quæ foeminae quondam dicuntur fuisse. Fuit igitur Scylla Phorcynis & Hecates filia, vt sensit Acusilaus: vt verò Homerus, Crataeis fuit eius mater: quæ tamen eadem est, vt Apollon. Acusilaum fortasse secutus scripsit lib. 4.

*ἢ παρὰ τρυφῆς συμερῶν κλυδωνῶν τε ἰσθμῶν,
τρύβησιν ἢ ὑστέρῃσι ὄλοσφροσιν, ἢ τῆσιν ὄρκω,
τυκτιπέλας θ' ἐΰστη, τῆσιν κλέϊσι κρῆταισιν.*

Ἡττενδῆμον μιν ἀπὸ τῆσιν Scylla comcedere ἰσθμῶν,

Λη

*Ausonia Scylla Phorci de femine nata,
Noëti magaz, Hecates, qua dicitur Vna Cratai.*

Chariclides vero in Cathena, Phorbantis & Hecates filiam fuisse tradidit, Stefichorus Lamiæ. Timæus lib. 31. historiarum non è Phorcynæ, sed è Typhone natam fuisse asserit: alij è fluuio Crati. Fuerunt qui dixerint Scyllam fuisse olim filiam Nisi regis Megarensium, quæ capta amore Minois, patris purpureum capillum, quo incolumi ille mori non poterat, vt respōdit oraculum, clam abscidit, patremque ipsum, & Nisæam ciuitatem Atheniensibus prodidit. nam cum Athenienses Nisi fines hostiliter inuassent, ceperunt nonnulla oppida subitis incursionibus, ipsumque Nisum in urbem Nisæam incluse- runt, & obsederunt, vt ait Pausanias in Atticis, & Strabo libro 8. Fama est igitur Minoem illam in profundum maris deturbasse odio proditiōis, quare in monstrum marinum versa sit. Alij dicunt illam desperatione captam cum à Minoe neglecta relinqueretur, post proditiōem se in mare præcipitasse, & Deorum ira canes additos esse vt illam in monstrum versam assidue lacerarent. Fuerunt tamen qui duas fuisse Scyllas dixerint, alteram Phorci, alteram Nisi filiam: atq; hanc postremam post casum capillum cum illam pater insequeretur, in cirim fuisse conuersam, patrem in halixetum, aues inter se insensas, vt in lib. 1. Georgicorum ait Virg.

*Apparet liquido sublimis in aere Nisus,
Es propurpureo pennis dat Scylla capillo:
Quacumq; illa leuem fugiens secat aer a pennis,
Ecce inimicus atrox magno stridore per auras
Insequitur Nisus: quæ se fert Nisus ad auras,
Illa leuem fugiens raptim secat athera pennis.*

Paus. in Corinthiacis Scyllam Nisi filiam neq; in auem mutatam scribit, neq; in monstrum marinum, quæ patrem Minoi prodidit, neque à Minoe vxorem ductam, vt sibi promissum fuerat, sed ipsius Minois iussu in mare deiectam, quæ maris vndis agitata sit, donec ad Scyllæum vocatum promontorium sit delata, vbi tamdiu insepultū iacuit cadauer, quamdiu à marinis volucris votaretur: vnde locus datus fuit fabulæ, quare ita ad illud alludit Ouid.

*Filæ purpureum Nisi furata capillum,
Puppe cadens manu fassa refertur auis.*

Zenodotus libro 3. Compendiorum, suspensam fuisse inquit Scyllam de protra nauis, in qua uehebatur Minos, & per mare tractam, donec ita interierit. Scyllam vetò, quæ dicta est Phorci filia, præstantem forma corporis mulierem fuisse memorant, quæ cum Neptuno concubuerit, quæ te cognita pharmacum Amphitrite in fontem, in quo se lauere Scylla consueuerat, iniecit, eamque in furorem actam cum se in mare præcipitasset, in monstrum marinum conuertit, vt scripsit Myro Prianeus lib. 5. rerum Messeniatarum. Alij fabulati sunt Scyllam rem habuisse cum Glaucò, quod ægè ferens Circe, quæ illius amore tenebatur, pharmacis fontem, in quo lauari Scylla consueuerat, in fecit: quibus illa pube tenus in varias formas mutata sit. Scylla igitur sua deformitate territa, amissæque formæ desperatione capta, se in mare præcipitauit: quare locum dedit fabulæ, vt ait Zenodotus Cyrenæus. Scyllæ formam ita describit Isacius: ἕξ μὲν κεφαλὰς ἔχων, κέμπη, κωὸς, λίαντα, γοργόνια, φαλαίνας, ἀνθρώπων ἴσ' ἑβδ' αὖ. *Sex habens capita, et terna, canis, leoniu, Gorgoniu, balana, fœmina: pedes autem duodecim.* qui idem aliorum sententias secutus, diuersam formam illi tribuit. Alij dixerunt oculorum tenus Scyllam pelchertimam fuisse mulierem, at sex habuisse canum capita, reliquam corporis partem fuisse serpentum. Homerus libro 4. Odysseæ & capita sex, & duodecim pedes illi fuisse scribit, & singula capita habuisse tres ordines dentium, vt est in his

ἴθα δ' ἐπὶ σκόληται δ' ἐπὶ Λιλακίῃ
 τῆς ἥτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογμῆς
 γίνεσθαι αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κρεῖν, ὅδ' ἕ κα τίς μιν
 γνηήσθαι ἰδὼν, ὅδ' αἰθίος ἀντιάσθαι.
 τῆς ἥτοι πόδες αἰσιδουώδεια, πάντες αἰσῶν
 ἕξ δ' ἐπὶ οἰδ' ἀσὶ περιμήχεις, ἵν' δὲ ἑκάστη
 σμικρὰ ἀλὶν κεφαλὴ ἴσ' ἐπὶ, πρὶς σιχαὶ ὀδ' ὄντας,
 πυκταὶ καὶ θαμίη, πλεῖσι μίλατος θανάτοια.

Hoc habitat grauitter latrans ac Scylla profundum.

Cuius vox similis canibus: monstrumque horrendum,

Ipsa graui pestis, nam si Deum obuium illis

Qui fieret, posset latrans, nilque timere.

Namque pedes illi bisseus, collaque longa

Sunt sex huius, carnis horrendum qua singula monstrant:

Dentibus est ardo triplex, illique frequentes,

Et semper nigra mortis Vestigia servant.

At Virgilius libro tertio Æneid. aliter eius formam descripsit in his:

*At Scyllam cæcis cohibet spelunca latebris
Ora exertantem, & naues in saxa trahentem.
Prima hominis facies, & pulchro pectore Virgo
Pube tenus, postrema immani corpore Pistrix,
Delphinum caudam Vtero commissa luporum.*

Fabulati sunt præterea hanc oculos igneos habuisse, & adeo longa colla, ut vel longinquas naues ad se posset attrahere, quare ita scripsit Apollon. lib. 4.

*μή πως σμικρὰ ἀλλοιοῖσιν ἰπὰ κίχασσε γέννασιν
λακτοῦς ἠρώων δὴ κληῖσται.*

*Ne forte horrendis maxillis concita laedat
Delectos heros.*

Fabulantur igitur quod quicumq. appulissent eò, faciebāt naufragium, hominesque ab ijs canibus qui erant circa pudenda Scyllæ, vorabannur, ut testatur Virgilius in Sileno:

*Quid loquar? aut Scyllâ Nisi, aut quam fama secuta est,
Candida succinctam latrantibus inguina monstri,
Dalychias vexasse rates, & gurgite in alto
Ab timidis nautas canibus lacerasse marinis?*

Charybdis item voracissima mulier dicitur fuisse, quæ cum furata esset nonnullas boues Herculi boues Geryonis abigenti, à Ioue fulmine icta fuit, & in illud monstrum marinum versa. Alij tamē ab Hercule caesam fuisse inuenerunt, & à Ioue in monstrum conuersam. at Isacius Mnaseata Patrensem in navigatione secutus furtum hoc Scyllæ tribuit, qui illam ab Hercule caesam fuisse scribit, patris verò Phorcynis opera postea in lebere subiectis lampadibus coctam reuixisse. Hæc ea sunt ferè omnia quæ de Scylla & Charybdi, periculosis maris Siculi scopulis, ab antiquis memorantur. Describuntur ita illi scopuli ab Homero lib. 11. Odyss.

*εἰ δὲ δῖος σκόπελοι, ὁ μὲν ὄρανον ὄρωϊ ἰκάνη
δὲ πη κορυφῇ νεφέλη δὲ μιν ἀμφιβέβηκε
κυκλίη, τὸ μὲν ἔσσι ἰωάνη, ὃ δὲ πῶτ' αἰθρη
κίην ἔχει κορυφῶν, ἔτ' ἐν θέρῃ, ἔτ' ἐν ὀπώρῃ.
ὃ δὲ κιν ἀμβλαίν βροτός αἰθήρ, ἔκαστα βλάη,
ὃ δ' αἰ χεῖρ' ἰς γέ γέμοσι, καὶ πέδιλα γίν.*

Hi duo sunt scopulis, praecincto vertice caelium
 Hic adit, assidue cogitur qui nubibus atris:
 Nulla serena dies hic est, non tempore messis,
 Nec quando apricus lument in collibus una.
 Nec si viginti manibus pedibusque, vir Sillus
 Scandere nitatur, poterit non inde redire.

Alium scopulum paulo inferius idem poeta ita describit:

τὸν δ' ἔτιρον ἐκὸς πλάγῃ χθονὸς ἀπὸ τοῦ ὄρους ὁ δ' ὄνασιον,
 πλοῖσι δ' ἀπὸ πλάγῃ καὶ κατὰ τὸν ἰσθμὸν.
 τῶν δ' ὄρος ἰσθμὸς ἵσθμῳ μέγας φούλλοις τεθληῖται.
 τῶν δ' ὑπὸ δ' ἰσθμῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἵσθμῳ μέγας ὕδωρ.
 τρεῖς μὲν γὰρ ἀνίσταται ἡμῶν, τρεῖς δ' ἀναστρέφονται.
 ἴσθμῳ μὲν οὐ γὰρ κῆρυξ ὅτι τρεῖς ἴσθμῳ ποταμῶν.

Alter erit scopulus depressior optime Ulysses,
 Vicini inter se hinc namque, hinc super aeneis artem,
 Si libeat) foliisque daret ficulinas ibidem
 Maxima sub qua baurit pelagus divina Charybdis.
 Ter bibit illa dicit, epotas terque euomat undas.
 Observa, ne sorbenti sis inde propinquus.

At Virgil. luculentissimè rem ita expressit, breuissimè libro 3.
 Æneid.

Dextrum Scylla latius, laeuum implacata Charybdis
 Obsidet, atque imobrarat hinc ter gurgite vasto
 Sorbet, in abruptum fluctus, rursusque, sub antas
 Erigit alternos, et sidera verberat unda.
 At Scyllam cacu cohibet spelunca latebris,
 Ora exertantem, et naues in saxa trahentem.

Strab. lib. 1. ut videtur putasse Homerus, fluxum maris ac refluxum vehementem fieri circa eos scopulos in mari Siculo putauit, quibus in locis cum grauissimus esset strepitus propter saxorum concavitates, fabulati sunt antiqui canes esse circa latera & inferiores partes Scyllæ, qui illam vocarent. hanc rem ita scribit Isidorus: ἡ σκύλα περὶ τὸ Ἰόνιον τῆς κυκλάδος ἐστὶ ἀκρωτήριον, ἔχει δὲ ὡς θαλάσσιον ἔκαστον πέτρας πηλοῦς καὶ μεγάλας, ἔχουσαι κείλωνε τὸ πᾶν καὶ ἀπὸ πλάγῃ, ὡς οἱ κατὰ μέγεθος θηρεῖ θαλάσσια. τῶν δὲ πλαίστινταις πύργους ἀκοντίζομεν ὡς τῶν καρυφῶν ἡ βετοῦς, καὶ συγκλονομένων, τὸ ἀνδραγαθῶς ἐστὶν. ἡ καρυφῶν δὲ καὶ ἡ σκύλα πλοῖσι δὲ ἵσθμῳ. ἡ μὲν γὰρ καρυφῶν περὶ μισίνω ἵσθμῳ ἡ δὲ σκύλα περὶ τὸ Ἰόνιον. Scylla pro-

promontorium est iuxta Rhegiū Sicilia, in mare prominēs, sub quo sunt saxa multa & ingentia, qua locos interius habēt cauos, & speluncas, in quib. habitāt mōstra marina. Vbi nauigia fuerint hīs petris ab aqua Charybdis illisa & euerſa. tūc homines ab illis ferē vorantur. Charybdis autē & Scylla vicina inter se sunt. atq. Charybdis est iuxta Messanā, Scylla iuxta Rhegiū. Dicitur sunt ideo mulieres hęc fuisse, quōd illa forma fuerit scopulorū, ut procul spectantibus mulierū formam prę se ferrent. nam, ut traditū est in opticis, pro distantia spectantium, & pro sita rei collocatę, multa sunt quę aliam atque aliā formā, vel plantę, vel animalis, vel regionis prę se ferāt. illud autem ita esse declarauit his verbis Apollonij Rhodij enarrator, quōd etiam scriptum fuit ab Agatharchide lib. 7. rerum Europicarū: ἀκρωτήριον δὲ ἐστὶ τὴ σκυλλὰ, ἔχει γὰρ ἕως θαλάσσης, ὁμοίωμα καὶ πρόσωπον ἕχον γυναικός. καί τινος δὲ τῶ ἀκρωτηρίου τοῦ πύργου πελάαι καὶ μεγάλοι, ἕχουσι καὶ λυγρὸς καὶ σπηλαίαι, ἃς αἱ θαλάσσια θύρια μίτυσιν. Et ne omnia Gręca hic ascribam, sententiam tantūm ita explicabo: Scylla promontorium est in mare prominens, forma facieque muliebri. sub ipso promontorio petrae sunt ingentes & complures, quę locos concauos & speluncas habent interius, in quibus habitant ferę marinę. Quęcumque igitur nauigia compulsa fuerint ab undis vel à tempestate in Charybdim, ibidem submersa ab ipso mari absorbentur. at quę ab undis Charybdis agitata rursus & compulsa in asperas & latentes Scyllę petras irruerint, quatantur & dissumuntur; postea ferę illę monstraque marina multiplicia exeuntia, homines è nauibus colligentes edunt. Quidam diligentius rem explicantes maris traiectum septem stadiorum esse inter Italiam Siciliamque tradiderunt, qui πύργος siue fretum fuit appellatus. atque ex tribus Sicilię promontorijs Lilybæo, Pachyno & Peloro, Pelorus Italiam prospectat, sub quo sita fuisse dicitur Charybdis. ex huius regione Scylla fuit in Italia sub alio promontorio ex illa Italice parte in mare prominente, quōd similitudinem ac speciem haberet mulieris. Dicta est Scylla à poetis habere canes, qui è lateribus pectoreq; promineant, & interimant nauigantes, quoniam ex inferiore loco, è concauitate saxorum scilicet, in qua latent, exeuntes, seque superius ex eius latere extollentes, exire è pectore ferę illę videantur. fuit igitur scopulus, &

profunditas aquarum, & forma eius scopuli, quæ fabulæ locum dedit. Cùm Hercules iuxta hæc loca nauigasset, magnamque partem illarum bouum quas secum ueliebat, amississet, dictus est interemisse Charybdim, quia machinis quibusdam locum illum expurgauit, & in posterum nauigabilem fecit, ita ut neq; Scyllæ neque Charybdis vllum ad posteros vestigium manserit. dicta fuit autem Scylla ἀπὸ τῆ σὺλλαν, à spoliando scilicet, vel à σπύλλω vexando: quamuis ἀπὸ τῆ σκυλάκου, à canibus, quidam putant. at Charybdis ἀπὸ τῆ χάρυξ ab hincendo, & χάρυξ sordeo, nominata est. ¶ Ego sanè virtutum vitiorumque naturam sub hac fabula contineri crediderim, quia cùm inter duo pericula nauiget is qui ex altera parte Scyllam, ex altera Charybdim habeat. solus denique tutus & incolumis euadit, qui neutri horum periculorum magis adhaerent: hoc quid aliud significat, quàm quod scribitur ab Aristotele in Ethicis, virtutem esse medium duorum extremorum, quæ ambo sunt vitanda? Ut autè vitia deuitatem extrema, his partim femineas formas ut inuitatibus ad se, tribuunt, partim figuras immanissimarum ferarum: quippe cùm eò accedentibus calamitates proponerēt, & vitæ ac facultatum iacturam, eum canes, & varia monstra horribilia his adiunxerint, quæ inhaerentes vorarent. Nā quid aliud est vita mortalium, quam assidua inter varias molestias & illegitimas voluptates nauigatio? is autem vnus, qui sanctè pieque vixerit, & qui vitia vtriusque existentia deuitauerit, incolumis in patriam, quod beatum est animarum post hanc vitam concilium, cui præsertim Deus, peruenire poterit. Sed quoniam in errores aliquando collabi omnibus facile est, & plerisque cōtingit, si quis illis scopulis appropinquet, continuo est inde totis vmbus recedendum. nemo est enim ex omnibus hominibus, qui non ab ipsa natura ad voluptates incitetur. Idcirco poetarum omnium prestantissimus Homerus multis amissis inde vix ab nauigationem fecit Vlysem: quia pauci sunt viri fortes in periculis & multo pauciores prudentes, vbi semel voluptatum facti sunt capti, nec ab illis postea explicare se facile possunt. Dicitur Scyllam hoc monstrum à Circe conuersa fuisse, cùm mulier esset pulcherrima, quod omnes qui declinant à ratione, rectoq; vitandi instituto, brutorum animos induant. Quid enim Circe esse dicebamus? an non titillationem naturæ ad voluptates in-

titantem; cum vellent igitur demonstrare antiqui (ut summatim dicam) plenissimam esse difficultatum & periculorum vitam humanam, nauigantique inter duos grauissimos scopulos simillimam: quæ si parum sapienter gubernetur, voluptatibus allekti homines in maximas misérias incidēt: hæc de Scylla & Charybdi excogitarunt: quæ iucundissimis narrationibus & fabulosis vestierunt, ut qui parū salutis suæ alioquin essent studiosi, saltem suauitate figmentorū ad audiendam vitæ rectè instituendæ rationē allicerentur. Alij crediderunt hanc fabulam ad moderationem sumptuum spectare, quippe cum incauti in fœnus incidant, tanquam in Scyllæum fretum, vnde omnium facultatum vno tempore posita sit iactura: quod videtur innuisse Cicero in orat. pro Pub. Sextio. At nunc de Orione dicamus.

De Orione. CAP. XII.

ORION ille, qui, ut traditum est in fabulis, fuit inter sidera collocatus, Hyrico Neptuni filio & Alcyone natus fuisse dicitur, de quo scriptum est ab Euphorione his verbis: ὁ ποσειδῶνος καὶ Ἀλκυόνης μῆτρ' τὴν Ἀτλαντος θυγατρῶν, ἰώκει μὲν ἐν Ταναγραίᾳ τῆς βοιωτίας· φιλεῖσθῶτα ποιεῖ δὲ ὦν, ὑπερβαίνει δὲ πάντα καὶ θιούε. Ζεὺς δὲ καὶ ποσειδῶν καὶ Ἡρα κῆρ ἐπιπέσωσιν ἐς αὐτῶν, καὶ τὴν φιλοφροσύνην ἀποδέξασθῶσι, παρηγοῖα αὐτῶν ὅτι αὐτὸ βούλοιντο. ὁ δὲ, ἀτακτοὺς ὦν, ἠγάπητο παῖδα. λαβόντας οὖν εἰ θέοι τὴν τοῦ Ἡραυργαδίτου αὐτῶν βίβησιν, ἀπεπέμψονατ ἐῖς αὐτῶν, καὶ ἐκέλευσάν κρυψάσθαι ἐν γῆν, καὶ ματὰ δὲ ἡμέρας ἀνελθῆναι. ὡς δὲ ἐλάθοντι γίνετο ὁ αὐρίων, οὕτως ἐπιπέσωσιν ἐπὶ τὸ ἕρῃσιν ὡσπερ τὴν θύρην ἐπέτασαν ὄφθησθῶσιν, ἢ ῥίον. *Hyricus Neptuni et Alcyones filius, quædam fuit ἐ filiabus Atlantis, aliquando in Tanagra ciuitate Bootia habitauit, cum verò benignus esset aduersus hospites, Dii quoque dicuntur in eius hospitium accessisse. Iupiter autem & Neptunus, & Mercurius ab illo liberaliter tractati, eiusque benignitate delectati proposuerunt, ut quodcumque liberet peteret. Hic cum adhuc esset sine filio, filium poposcit. Tum verò Dii pellem mactati bouis sibi capientes in ipsam semem profuderunt, iusseruntq; illam sub terram occultare, neque ante decimum mensem aperire: quibus mensibus peractis natus est Orion, qui ita vocatus est, quòd quasi minxissent*

Kk